

צוק איתן 2

ד"ר נתן פרבר 24.08.2014

ב-19.08.2014 בשעות אחה"צ (16:00) הופרה הפסקת האש בירי רקטות על באר שבע. מאז עברו 5 ימים והחמאס ירה קרוב ל-600 רקטות ופצמ"רים לעבר מטרות בישראל. רובם (כ-360) לעבר "עוטף עזה". חלוקתם (המקורבת) ב"עוטף עזה": שליש פצמ"רים, שליש קאסמים ושליש גראדים. השאר נורו לערי הדרום (כ-240) אך היו גם כמה שיגורים לעבר ת"א.

"כיפת ברזל" יירטה בסביבות 60 רקטות (מתוך כ-200 שהייתה חייבת ליירט).

כלומר: כ-30% אחוזי הצלחה. ברור כי רמת היעילות של המערכת הולכת ויורדת בהתמדה. גם ב"צוק איתן 1" היא לא הייתה גבוהה (60% בממוצע ארצי).

מדוע זה קורה?

(1) רוב היירוטים נעשים עם מיירט בודד, מה שמראה כי יעילות היירוט תוך שימוש במיירט בודד נמוכה מ-50%.

(2) החמאס למד כמה מנקודות התורפה של המערכת והוא מנצלן. אינני רוצה לפרט נקודה זו, אך ברור לכל מי שעיניים בראשו ואיננו נסחף עם זרם החנפנות של יחצני הכיפה, כי קל מאד:

- א. להגדיל את מספר הרקטות המגיעות לכל מטרה
- ב. להקשות על יירוטן

אין ספק כי החיזבאללה לומד את הלקחים וגם מיישם אותם.

מי שקרא את ספרו הבלתי נשכח של ירוסלב האשק: "החייל האמיץ שוייק" בוודאי זוכר את הקטע הקלאסי בו מתגייס שוייק לצבאו של פרנץ יוזף. כשהוא נדרש להציג את עצמו, הוא אומר: "אני אידיוט של הוד מלכותו".

ובכן, אני מייעץ לכל האידיוטים של הוד מלכותו לשים את ליבם לקלות הבלתי נסבלת (אופס, נזכרתי בעוד צ'כי) בה ניתן לבצע דברים אלה. לדעתי עוד ניפגש לשיחה ארוכה על נושא זה.

הדבר הנלעג ביותר היא הידיעה כי: "הממשלה שוקלת מהלך קרקעי על מנת להפסיק את הירי הכבד".

איפה, אם כן, הסיפור על "גמישות מדינית"?

איפה הסיפור על כך שהרסנו את התשתיות לייצור רקטות של החמאס?

אין זה אומר שמצבו של החמאס טוב. ברור כי מלאי הרקטות שלו הולך ואוזל במהירות, אך לפי כל ההערכות הוא יספיק לעוד חודש לחימה. מה שבולט לעין היא התמעטות היירוטים המוצלחים. דבר המחזיר אותנו לטענתנו המרכזית:

אם כיפת ברזל מתאימה אך בקושי לאירוע טרור מצומצם, איך היא תתפקד בעת מלחמה? כשקצב הירי יהיה פי 10 או פי 12?

עוד הנחה התנפצה במלחמה זו (כן, כן, זו מלחמה. לא מבצע ולא בטיח).. ההנחה כי אירוע טרור נמשך 30 יום. לפתע מתברר כי הוא כבר נמשך 45 יום ואין איש יודע מתי יסתיים. מישהו תכנן את מלאי הכיפות בהתאם?

צריך לחזור ולומר: כיפת ברזל הוא כישלון קונספטואלי מהדהד.

(1) היא נוצרה בראש ובראשונה לצורך פתרון בעיית "עוטף עזה". לזירה זו נורו עד כה כ-2300 רקטות ופצמ"רים (מתוך למעלה מ-4000). חלקם הגדול נפל לשטחים פתוחים, אך מאות רבות זרעו במקום הרס וחורבן שרוב תושבי המדינה לא ראו. לכן, לאיש זה לא איכפת כל עוד אפשר לשבת בשלווה בקפה תל אביבי.

(2) גם בערי הדרום (אשדוד, אשקלון, באר שבע, שדרות, נתיבות, אופקים) לא עשתה הכיפה נפלאות (פחות מ-60% שכאמור ירדו פלאים בימים האחרונים). מאות שיגורים הסתיימו בחולות אשדוד, אשקלון ובאר שבע ולא נודעו עקבותיהם. מובן שהם לא נלקחו בחשבון בשום ספירה.

(3) בצפון ובשפלה היו הישגי הכיפה מצוינים. כאן נולדו המושגים: "מלכת המלחמה" ו"כיפת הזהב". אבל, אחוז הרקטות שנורה לזירה זו היה רק כ-6% מכלל הרקטות.

הבעיה שלנו היא שאנו חיים על סמלים. די נבובים (בדיוק כמו החמאס) ותל אביב היא אחד מהם. אגב, להפגנת תושבי עזה בכיכר רבין, לא הגיעו יותר מ-10,000 תל אביבים. הכיכר הייתה חצי ריקה. הפגנת מאה אלף? בחלום. מה צריכים לחשוב תושבי הדרום?

אחר כל הדברים האלה באים "המומחים האסטרטגיים" ואומרים: נכון. באמת צריך למצוא משהו גם למען אחינו הסובלים ב"עוטף עזה". עכשיו נשב על המדוכה.

את כל זה לא ידעתם כשהחלטתם להיכנס לפרויקט המגלומני הזה?

כשעוזרת שר הביטחון כתבה לראש מועצת שער הנגב (ב-2008) כי "עניין הפצמ"רים עדיין לא נבדק לעומק", היא וחבורת מרעיה ידעו כי זו זריית מילים לרוח. מעניין, מישהו פרסם את תוצאות הבדיקה ההיא? או שגם זה סוד ביטחוני.

"כיפת ברזל" הפכה לדת ומי שמבקר אותה הוא מנאץ אלוקים, עוכר ישראל, אינטרסנט או סתם אחד שהשכינה עדיין לא נחה עליו.